

Atacamaöknen, Chile 2013.

Den sista utflykten blev en fantastisk biltur längs en mycket "hög" väg, som går till Argentina och Bolivia. Gränsen mellan Chile och Bolivia går rakt genom båda vulkanernas topp (vulkanerna på bilden) och några km efter den andra vulkanen går vägen till Bolivia. Det finns alltså ett treriksröse mellan Chile, Argentina och Bolivia strax bortom den andra vulkanen.

År 2001

Egentligen hade jag tänkt på denna biltur ända sedan vi var här 2001. Den gången skulle vi försöka cykla ända upp till foten av Licancábur-vulkanen. Vi ville testa hur långt upp vi skulle orka eller hinna. Det var vår sista dag i San Pedro och vi hyrde cyklar alldeles utanför hotellet. Vi ville gärna se denna mäktiga vulkan på närmare håll. Det såg lockande ut att försöka att cykla upp så långt som möjligt på vägen som passerar vid vulkanernas fot och som sedan går mot Bolivia och Argentina. Tyvärr hade vi bara 4 timmar att spendera på detta cykeläventyr och det var naturligtvis alldeles för lite. Vi hade nämligen bokat och betalt biljetter till nattbussen till Arica och den tiden måste vi ju passa. Vulkanen bakom Licancábur heter Juriques.

Här är en bild från 2001 när vi försöker cykla till vulkanens fot. Från långt håll, från stan, såg backen inte så märkvärdig ut, men det blev en jobbig stigning. Den första halvtimman var det slätcykling fram till backens början, så det var ju lätt. Därefter två timmars uppförskörning och så en timma tillbaka. Vi tog en kilometer i taget. När den var avklarad siktade vi på en till osv. Det går lättare mentalt om man delar den stora backen i en massa små. Vi visste att enda chansen att komma någon vart, med tanke på höjden, var att ta det MYCKET lugnt. Ingen backe är värre än vad man själv gör den till, men nu var vi på ganska hög höjd. Denna stigning hade varit jobbig vid havets nivå. När vi insåg att vi måste vända utan att nå helt fram satte vi oss högt där uppe och fikade och njöt. Vi vände på 3250 meters höjd, väldigt långt från Licancábur's fot. Tyvärr hade vi för kort tid och vi hade behövt hela dagen eller åtminstone ytterligare 3-4 timmar och en massa mer mat och vatten. Mycket mat och vatten är A och O om man skall fixa en så'n backe.

År 2013

Det som hände 2001 hade jag fortfarande inte helt smält utan det fanns kvar i min skalle. Jag ville absolut åka upp den backe som vi inte hann med förra gången. Nu hade vi ju bil, så det var inga problem.

På vägen från stan kunde vi stanna och fota lamadjur. De är tamdjur, rörde sig helt fritt utan några som helst stängsel.

Här har vi nått till den punkt där backen planar ut och det börjar gå utför igen. Det var väl ungefär hit vi hade hoppats att nå med cykel 2001, men så här efteråt vet jag att vi hade behövt ett antal timmar till. Här är vi ca 4500 m.ö.h. Volcán Juriques närmast och Volcán Licancábur bakom till vänster. Vad jag inte visste den gången var att det är cirka 2000 höjdmeter från stan och dit upp som vi hade tänkt cykla! Uppförsbacken är dessutom 40 km lång! Med facit i hand var ju projektet döfött med den korta tid vi hade till förfogande. Men jag skall villigt erkänna att det hade varit BETYDLIGT roligare att knäcka backen med egen muskelkraft.

Nu hade vi kommit upp på de riktigt höga höjderna. Vi kunde tydligt känna att bilmotorn inte alls var lika stark längre i den allt tunnare luften. Ett exempel var när vi skulle starta i en brant uppförsbacke ville jag varva ut lite på ettans växel så att det inte blev för tungt när tvåan kom in. Det gick inte alls att varva så jag måste lägga in tvåan långt innan vi hade fått lite initialfart. Jag skulle tro att motorns maxvarvtal endast var 50% när vi kom upp till vår maxhöjd. Själva hade vi faktiskt inga problem med höjden mer än att vi måste ta något eller några extra djupa andetag då och då. Jag tror faktiskt att motorn mådde sämre än vi.

I alla fall kunde jag se på höjdmätaren att vi närmade oss 4700 m.ö.h. Hurra hurra sa jag till mig själv. Detta innebar nytt höjdrekord. Vi stannade bilen där höjdmätaren visade nästan 4700 m och gick uppför sluttningen tills mätaren visade jämt 4700. Där stannade vi och dokumenterade.

Vi "skrev" höjden med stenar och satt och betraktade läget. Så här högt hade vi aldrig tidigare varit.

I Chile och Argentina finns väldigt många berg i Anderna som kallas "de sju färgernas berg" och liknande. Här har vi ju en kurva som har ganska många färger, kanske sex färger. Jag döper härmed kurvan till "La curva de seis colores".

Vi körde vidare och vi tänkte att vi kanske vänder snart. Vägen här är helt enkelt kanonbra, en ganska nybyggd asfaltväg som dessutom är ganska bred. Det som kändes lite "så där" var att det nästan inte var

någon trafik alls. Vi visste ju att det inte skulle vara nyttigt att få motorstopp här på en höjd mellan 4500 och 4700 m.ö.h. Visserligen är jag säker på att vi skulle få hjälp av någon förbipasserande lastbil om det hände något, men ändå. En liten trygghet var ju att biluthyraren i alla fall viste var vi befann oss, tack vare den inbyggda GPS:n. Att övernatta här vore lite katastrofartat. På denna höjd blir det -15 till -20 grader C på nätterna och en övernattnig i den temperaturen hade vi inte utrustning för, trots att vi tagit med nästan alla kläder vi hade, utifall.

De enda bilar som vi mötte eller som körde i vår färdriktning var långtradare som går mellan Chile och Argentina/Paraguay och oftast verkade det vara för att köpa begagnade bilar, eller nya, i Chile och föra dem hem. Jag tror att jag kan påstå att bilparken i Chile är vida överlägsen och väldigt ny i förhållande till den i Argentina. Det som var fantastiskt att se var att kanske 50% av långtradarna hade märket Volvo eller Scania. Dessa märken är oerhört stora i Chile och Argentina och troligen också i de andra länderna här.

Här är ett exempel på ovanstående. En Scania på väg hem från Chile till Paraguay, fullastad med bilar. Bilden är tagen närmare San Pedro, men på samma väg.

När vi hade kört ytterligare ca en mil kom vi till ett ställe där vi slog ännu ett nytt höjdreord, men vi stannade inte för att dokumentera detta. Vårt nya höjdreord är i alla fall 4760 m.ö.h. och bilen orkade ännu mindre nu.

Vi gjorde många stopp för att fota de färgrika bergen, men vi vågade inte stoppa motorn en enda gång.

Här vände vi. Höjden är drygt 4600 m.ö.h. och de djur vi kunde notera här var bara tre arter, två fågelarter, båda med Anderna inbyggt i namnet och en art däggdjur. Tänk att fåglarna flyger upp till denna otroliga höjd. En nackdel för flygning då det måste kräva mer energi för att hålla fågeln uppe i den mycket tunna luften. Den vita fågeln lite till vänster på övre bilden är en *Gaviota Andino*, flamingorna på undre bilden heter ju *Flamenco Andino*. Däggdjuren är förstås *Vikuñas*. Temperaturen kändes som 12-14 grader C.

Det är mycket gott om vicuñas här på denna höga höjd och de ville över vägen också, precis när vi råkade komma. Skulle jag stå bredvid detta djur skulle mitt huvud inte nå upp till vicuñans huvud. Här tog väl äventyret i princip slut. Vi var nu tvungna att börja rulla söderut för hyrbilen skulle snart återlämnas. Denna dag var tisdag och bilen skulle återlämnas på Antofagastas flygplats på fredag förmiddag och det var ett par dagars körning dit. Vi vill definitivt inte ha bråttom och få tidsbrist när vi är ute och åker på en sån här resa.

Nu var det bara en sak till som vi hade tänkt göra. Det var ett besök vid Geyserna Tatio. Det är ett geyserfält som ligger på drygt 4300 meter över havet och som innehåller massor av geysrar, kanske ett hundratal. Tiden hade gått så vi visste att vi inte skulle hinna dit. Det är två-tre timmars körning dit på en grusväg. Eftersom vi var där 2001 med en guidad utflykt över dagen tar jag och visar några bilder från den gången.

När vi anlände till Tatio före soluppgången var temperaturen -16 grader C. Vi tog på alla kläder vi hade med oss. Efter en mycket efterlängtd frukost, stående vid minibussen (i -16 grader C!) var det väl en kvart tjugominuter tills solen skulle gå upp. Vi måste då skynda att fota någon eller några geysrar innan solen gick upp. Jag skall här tillägga att vi inte hade någon digitalkamera, utan dessa bilder är scannade från diabilder, d.v.s. man slösade inte på bilder på den tiden.

Tänk vad tiderna förändras. Det här är den första vicuñan som jag någonsin har sett. Det är 2001, men därefter har jag sett väldigt många. Bilden tagen på ca 4000 möh på återvägen från Tatio.

Reinhold Skoglund, Brunflo, (fortsättning på Atacamaäventyret följer inte).